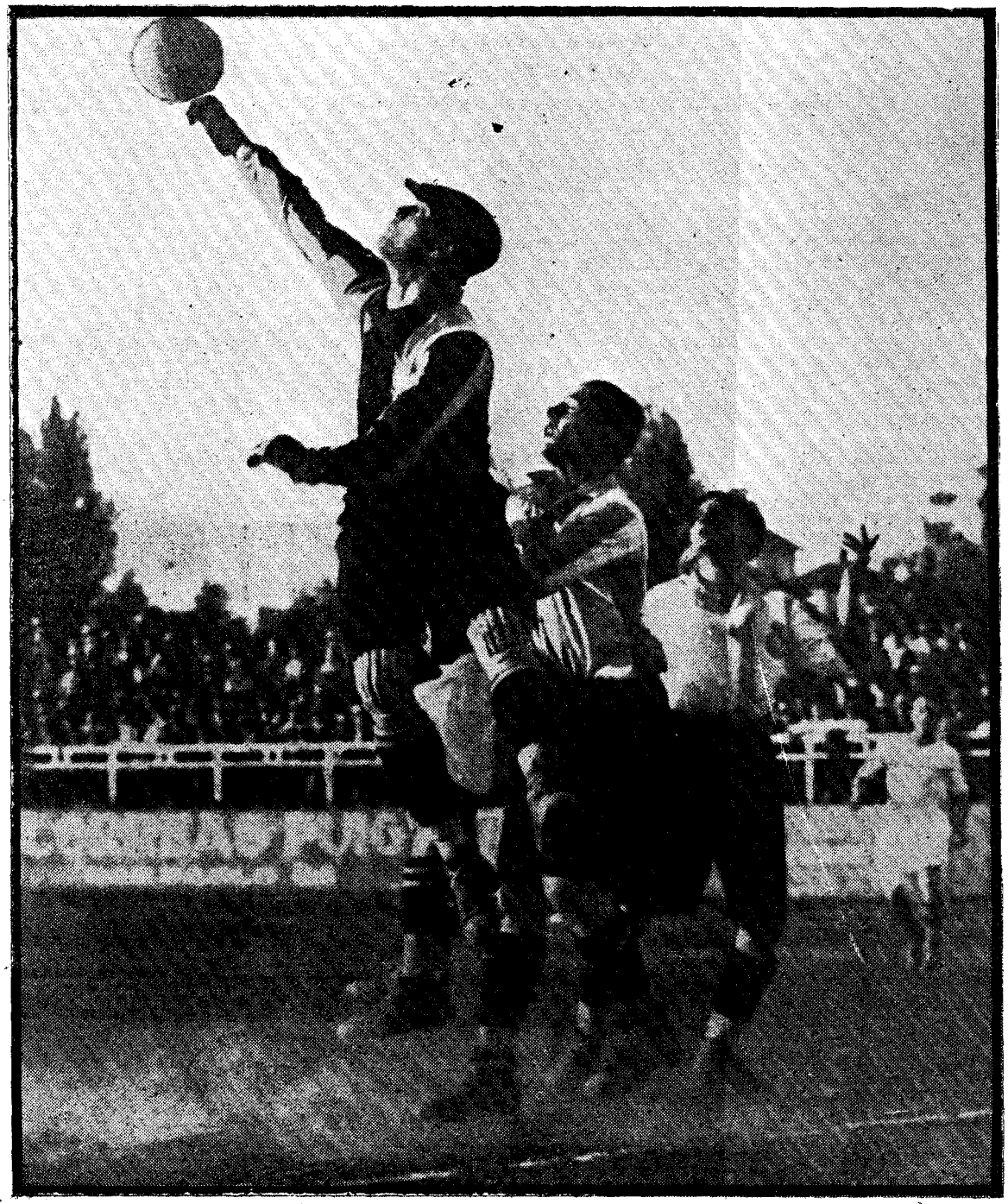
Nº 19

L'ESPORT CATALÀ

ANY I ▪ 11 D'AGOST ▪ 1925

Espanyol-Europa

L'atac europeista va mostrar-se diumenge molt persistent :: Zamora en una oportuna sortida.

30 cèntims

Una mica d'història de la Gimnàstica

Es de l'antiga Grècia d'on parteixen totes les dades de l'educació física. Potser en pobles més primitius, com l'Egipte i la Pèrsia, podríem trobar-hi ja exercicis com la cursa, el tir d'arc, la caça i la dansa, que cabrien dintre el marc dels esports, però com que, generalment, eren practicats sota aspectes diferents que el de millorar la raça, no interessen al nostre objecte. Així, doncs, és de l'antiga Grècia, on un tan elevat culte es tenia a la bellesa, d'allà on deuen partir els estudis històrics de l'educació física. El gimnàs, que avui s'entén per una sèrie de moviments combinats de diferents maneres, segons els procediments, s'entenia allavors de faisó ben diferent: eren un nombre d'exercicis entre els quals ocupaven un lloc preeminent la lluita, la cursa, el maneig de les armes, l'hipisme i la dansa, ço que venia completat pel massatge. En aquests temps era ja acceptada aquesta gimnàstica en la medicina.

Però vingueren els dies daurats de la Grècia, i, poc a poc dominada per l'espectacle de les Olimpiades, es lliurà a l'atletisme, descuidant-se els principis dels educadors hellènics (que havien vist la cultura física com una obra general), per dedicar-se solament al cultiu de certs homes, ja de sí ben constituits, amb el sol fi de fr proves sensacionals en els jocs.

L'esgrima, l'equitació i la dansa són exercicis que es consideraven indispensables en l'educació de les classes elevades de l'Edat Mitjana, però encara no veiem generalitzada la pràctica dl gimnàs, malgrat existir-ne ja un, que variava segons el país i les classes que el practicaven i que es feia en forma de joc. Moviments combinats eren ja ordenats per combatre certes malalties en els començos del segle XVII. Ja abans de la fi del segle XVI el metge Mercurial publicava a Venècia el seu llibre "De Arte Gymnastica", on ja tracta d'introduir la gimnàstica en la terapèutica. I és en el segle XVIII quan a França es preocupen de la gimnàstica sota el punt de vista medical i educatiu, essent notable d'aquesta època l'obra del metge Tissot.

Més tard l'alemany Guthsmuth i altres savis tenen també el propòsit d'orientar la gimnàstica en el sentit educatiu, i en els començos del segle passat, els suïssos Pestalozzi i Clias i l'alemany Jahn treballen amb el mateix objecte. Però Jahn, deixant-se dur per l'esperit bèllic de l'època, s'ocupa preferentment de les aplicacions militars, amb l'objecte de fer soldats per a la Prússia, en les seves guerres del 1813 i anys següents.

Entretant, en el Nord d'Europa—a Suècia—hi havia una raça que es moria: els morbosos efectes de l'alcoholisme obrien de bat a bat les portes de la tuberculosi, i tota l'Escandinàvia defallia sota aquest flagell. Però en mig d'aquest quadro desolador es redreçà la figura d'un home que ell tot sol havia de fer reviure la raça de la seva terra i després escampar el bé per a tot el món. Aquest home fou Ling (nat en 1776 i mort en 1839), inventor del mètode conegut per gimnàstica sueca.

Simultàniament a França pren increment el mètode oposat, que té per propagador el coronel valencià Amorós. Abans d'actuar a París, Amorós havia fundat a Madrid l'Institut "Pestalozzien", però havent obtingut la protecció del Govern de la Restauració, travessa el Pireneu i funda a Grenelle la primera escola normal militar de gimnàstica—més tard aquesta escola fou installada a Joinville-le-Pont.

Paral·lelament a la fundació de l'escola de Grenelle, Elias aconsegueix fer entrar en 1872 la gimnàstica a les escoles de la vila de París..

Els fets del 1870 vénen a donar un gros impuls a les institucions gimnàstiques de la França, i hom sent una veritable passió per elles, amb el fi de fer soldats, seguint l'exemple de Prússia.

El mètode Jahn-Amorós, vulgarment conegut pel nom de "gimnàstica d'aparells", podem dir que ha estat fins fa pocs anys el que ha dominat, l'espectacle d'un home que arriba a aixecar dos cents quilos, o que, en una suprema contracció, aguanta el pes del seu cos, braços en creu, penjat d'unes anelles, amb el consgüent aglomerament de muscles, per espai d'uns quants minuts, havia arribat a ésser tingut com quelcom de seriós i estètic. A Barcelona és per allà el 1879 quan està en el bo i millor l'afició en aquesta gimnàstica acrobàtica.

Mentretant, l'Institut d'Estocolm fa el seu camí consolidant els mètodes científics i racionals de Ling, seguint-lo després Gabriel Branting, Hjalmar Ling—fill del gran tractadista—, Nyblens i actualment (?) M. Torngren.

CICLECAR I MOTOS

LA MARCA DE LES GRANS VICTORIES

MÉS DE 25 TRIOMFS EN 1924

20 PREMIS EN 1925

EL GRAN PREMI DE MOTOCICLETES 1924-25

Són el resultat d'una fabricació perfeccionada de dia en dia.

Agents: SALOMÓ I VILA

PLAÇA DE LETAMENDI, 25

BARCELONA

Entre els que més han contribuït a divulgar la gimnàstica sueca cal citar el comandant Norlander i M. L. G. Kumlien; aquest darrer, hom pot esmentar-lo com afortunat perfeccionador de Ling en alguns aspectes.

Ultra aquests noms, cal també no oblidar el del doctor Phelip Tissie, el gran apòstol francès de la cultura física, en el sentit més pur, i entre nosaltres el malaguanyat doctor Jeroni Estrany, orientador de l'obra de les escoles dels districtes segon i quart, de gloriosa memòria.

R. SARSANEDAS ORIOL

Sobreentrenament

pel **Dr Heckel**

Causes i condicions del sobreentrenament

Les exageracions professionals esportives o les exaltacions dels neuròpates ludòmans, els errors dels empírics i qualques vegades dels metges incompetents, ens han fet conèixer aquest estat particular produït per l'exageració del treball neuro-muscular, que és sobreentrenament. Si el mot és nou, el fet ha existit en tot temps, i els peresosos de talent, que es troben sovint entre els filòsofs, els literats i els poetes, l'han emprat per fer despreci dels metòdes gimnàstics.

Sota el nom de sobreentrenament cal concebre sobretot les reaccions orgàniques a exercicis practicats amb massa intensitat o durant un període excessivament llarg per part d'aquells que han sobrepassat la forma i l'equilibri funcional.

Així es distingeix el sobreentrenament per excés d'intensitat o per excés de durada en aquells que no han fet exercicis intensius.

Una de les primeres condicions del sobreentrenament és el desequilibri entre les funcions d'assimilació i de desassimilació. Una altra és la insuficiència de resistència nerviosa davant un treball muscular excessiu.

En la primera divisió cal posar-hi el sobreentrenament, produït també per la sobrealimentació intempestiva dels homes sotmesos a l'exercici, igualment com per la restricció alimentícia imposada per directius incompetents.

Essent caracteritzat l'estat d'entrenament per un equilibri entre els actes d'auto-intoxicació i d'auto-desintoxicació, es comprèn que una grossa quantitat de residus alimenticis, el "surmenage" de les funcions d'alimentació o de defensa pot produir aquest desequilibri, mentre les altres funcions es conserven en estat harmònic. La insuficiència en l'alimentació, en minvar les aportacions reparadores de l'organisme, obliga a l'autofàgia dels teixits musculars, es a dir, a gastar el material propi, i per tant, en ve una usura de la mateixa encavellada orgànica.

Però el sobreentrenament es produeix, així mateix, quan hi ha una despesa d'energia voluntària considerable, i per tant, es pot donar en l'entrenament d'esports complicats que necessiten una participació cerebral intensa en l'execució dels moviments.

Aquestes característiques es troben en tots els esports del combat i d'una manera particular en aquells en els quals les combinacions s'han de produir amb rapidesa o amb gran tensió nerviosa.

L'emotivitat és també una causa de despesa d'energia, i existeix igualment en tot exercici on el combatent ha de defensar-se i evitar cops moltes vegades perilloses, o quan tem una desfeta que pot tenir molta repercussió en els professionals. S'entra aleshores en el cas del "surmenage" físic, i hom es troba fora de les condicions favorables a l'exercici muscular, que estan essencialment incloses en l'automatisme medular.

(El pròxim article serà dedicat als "Signes del sobreentrenament".)

TENNIS

Els campionats peninsulars de Santander

Els campionats peninsulars d'enguany tindran lloc a Santander, organitzats per la "Societat de Tennis de Santander".

Es disputaran les següents proves:

Campionat individual homes.

Campionat parelles homes.

Campionat individual dones.

Els partits els jugaran del 12 al 16 d'aquest mes.

El concurs de Badalona

El programa d'aquest interessant concurs està integrat per les proves a continuació esmentades:

Campionat individual homes.

Campionat individual dones.

Individual homes (avantatges).

Parelles homes (avantatges).

Parelles mixtes (avantatges).

Els partits tindran lloc a les pistes del Club organitzador, el "Llevant-Catalunya", els dies 15, 16 i 23 del corrent mes.

HOMES MODERNS: REBUTGEU PERFUMS AFEMINATS!

AIGUA DE COLÒNIA-EXTRACTE

LOCIÓ-ROM QUINA-FIXADOR DEL CABELL

Per a Cavaller

L'HOME HA DE FER FLAIRE D'HOME

Redacció:
Barbarà, 11 i 13

Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I — Barcelona, 11 d'Agost de 1925 — N.º 19

Preus de subscripció:
BARCELONA
Pessetes 3.50 al trimestre
CATALUNYA
Pessetes 3.75 al trimestre
Número solt: 30 cèntims

Els esportius que no escriuen

Tot revisant la premsa estrangera esportiva, és quan ens adonem del molt distanciats que ens trobem encara aquí. No ens referim precisament a la part informativa, car en aquesta cal reconèixer que les Empreses han procurat posar-se al nivell de les publicacions similars que surten a Europa. Tot i comptant amb mitjans ben reduïts i poc ràpids, tot i el cost elevat de les tarifes, les Empreses tenen la pruïja d'informar extensament els seus lectors de tots els principals esdeveniments que es decabdellen arreu de la Península. I és precisament en aquest punt on rau l'enorme distància que trobem que existeix entre les publicacions d'aquí i les estrangeres. El públic català es troba avui habituat a una mena de lectura esportiva, que no és tal lectura esportiva; està aclaparat per un devessall d'informació, que constitueix—qui ho negarà?—un veritable registre de tots els resultats, de tots els gols, de tots els incidents, de tots els casos, de tots el cops de pedra, de tots els insults que es prodiguen els de l'un cantó i els de l'altre. Avui un lector assidu d'aquesta mena de premsa esportiva, sap el què ha fet el dia abans qualsevol "as", coneix la seva vida i miracles, parla de la seva intimitat com una cosa pròpia, coneix les seves exigències amb els directius, sap tot el que no li caldria saber ni li hauria d'importar.

I és ara, en aquesta època de traspassos sobretot, quan la premsa esportiva pren un to més lamentable, un caire més antiestètic, amb aquestes barreges de noms i relació de fets, que res tenen a veure amb el veritable sentiment de l'esport. Que aquestes petites misèries captiven el gros públic i fan augmentar el tiratge, és possible. Però que les conseqüències i els resultats no poden ésser més contraris als fins que haurien de perseguir els redactors esportius, també és innegable.

Aquest detall per sí sol diu amb prou eloqüència que en matèria esportiva hi ha ja molta tasca a fer. Però cal convenir que no tota la culpa és precisament d'aquest sector de premsa que hem aludit abans. Els nostres esportius en tenen bona part de culpa, i en dir "esportius" ens referim als que poden reputar-se de "consagrats" en les diferentes branques de l'esport.

En cap país hem vist com en aquest, l'animadversió que senten a escriure per al públic. No obriu cap de les grans revistes europees que es consagren a l'esport, que no hi trobeu una indicació, unes quartilles, d'un atleta la fama del qual ha travessat les fronteres. Jack Dempsey, Nurmi, Paddock, Houben, Carpentier, Liddell, per no citar-ne d'altres, no han defugit mai d'adreçar-se al públic. No parlem d'Hoff, ni d'André, ni de Bouin, que tenen o tenien una ploma tan brillant per tractar de temes de llurs respectives especialitats, com per fer proeses a la pista.

I és que per damunt de les petites misèries que en certs moments infecten l'ambient esportiu, tots els que realment el practiquen, sigui per un elevat esperit amateur o com un mitjà de vida, senten la missió cultural i educativa de l'esport.

Res d'això podem dir a casa nostra. Tenim, per exemple, excellents futbolistes que podrien emetre judicis sobre tàctiques, sobre joc, etc. Ningú no negarà que Zamora, Samitier, Alcàntara i altres, podrien donar profitoses ensenyances, que al principi caurien en el buit, però que amb el temps el públic s'hi habituaria. De l'Alcàntara, se'ns dirà que va fer un llibre, però malauradament no el va guiar més que el desig d'escriure unes memòries de la seva brillant història futbolista, i en el qual la part esportiva no té més que una importància ben secundària.

En atletisme, esport que no ha entrat gaire al cor de la gent, tenim a Calvet i Meléndez, dos magnífics exemples, gairebé excepcionals. En la natació, cal retreure amb elogi a Gibert, Rosich i Basté. Però ni en tennis, ni en rem, ni en rugby, ni en motorisme, ni en tants i tants esports com es practiquen ací, podem esmentar gaires casos.

I, no obstant, fóra bo de veure que el nostre gran públic, en lloc d'apassionar-se per coses que estan absolutament al marge del veritable esport, s'interessés pel judici i els conceptes emesos pels veritables "especialitzats".

Al pas que anem, però, trigarà a poder publicar-se una revista "escrita per professors i campions".

REMARQUES

El veritable campió serà aquell que sàpiga anar passant sense preocupar-se massa, com un bon xicot que en viure del seu treball, practica el millor possible, no s'exagera a si mateix els seus mèrits i es convenç que sempre té pr aprendre i que cada combat li permetrà d'acostar-se a la perfecció.

JACK DEMPSEY
(Campió mundial de boxa)

* * *

E's deus són amics dels jocs.

Píndar.

* * *

Alguns dels nostres lectors amics de fora ens han escrit repetidament per gestionar el desplaçament d'alguns "asos" de fútbol per anar a fer partits de festa major. L'encàrrec és de compromís, car la majoria d'aquests que ens escriuen semblen ignorar la precisa condició d'amateur dels nostres futbolistes, i tots fins parlen de pagar-los les despeses de viatge i estada, en cas d'acceptació de llur oferta.

Per tal d'evitar confusions, i en la impossibilitat de respondre particularment a cadascun dels nostres comunicants, els notifiquem que les condicions d'amateur que regeixen enguany per als "bolos", segons el control de la Federació de Fútbol, són les que s'especifiquen a continuació:

Jugador posseint les condicions d'olímpic, internacional i super-campió, tot a l'hora: De 600 a 700 pessetes per cada partit a cobrar per endavant i totes les despeses pagades en primera classe. En general, tot jugador comprés en les esmentades categories considera caducat el seu compromís als 10 ó 15 minuts de joc. Si fa algun gol, "prima" de 50 pessetes per cada un.

Jugador que no passi de la categoria de campió: Tarifa convencional entre 300 i 400 pessetes, segons la importància del club i localitat. En general no es fa exigent amb les despeses del viatge i fins de "regal" fa algun gol, sense gratificació suplementària.

Per a la tranquillitat dels clubs contractants, si bé és cert que el reforç no es veu per enlloc, gaudeixen de l'avantatge de jugar íntegrament els partits.

Jugador aspirant a "as", de qualsevol categoria del club suspès: Acostuma a demanar 200 pessetes, però a darrera hora amb deu duros també s'acontenta...

* * *

El santanderí Oscar Rodríguez ha volgut fer declaracions. Naturalment, el xicot, amb la immodèstia que el caracteritza d'ençà que en un partit de seleccions espanyoles a Madrid va revelar-se com un futbolista força acceptable, començà per alabar com calia les seves magnífiques condicions, i la millor manera de fer-ho era parlar de les temptadores ofertes que li han estat fetes de tots els clubs de la Península, començant pel València, passant per l'Espanyol de Barcelona i acabant pel "Cazuelas de Matorral"; però ell és sincer. Vegi's si no:

"Eso del profesionalismo en futbol, para mí, no tiene importancia. Es pan para hoy y necesidad para mañana. Tengo ahora veintidós años; puedo jugar con suerte varia cuatro o cinco. Y luego ¿qué hago si no tengo más ocupación que la de futbolista?

De Barcelona vinieron a buscarme Zabala y Paco Bru, ofreciéndome seis mil duros por firmar la ficha, y dos mil pesetas mensuales de sueldo. Pero, sin saberlo, se pusieron al habla primero con un directivo de mi club, quien les amenazó con denunciarles a la Federación si no se iban inmediatamente de Santander."

D'on es desprèn que el Rodríguez és tan fatxenda com poc diplomàtics els de l'Espanyol.

* * *

Els lectors ja deuen estar assabentats que els urugais han deixat a En Cabot amb un pam de nas. Ni s'han dignat contestar als repetits telegrames que el president va adreçar-los per celebrar els tres partits de "beneficio".

I és que en matèria de "beneficio" el senyor Sanmartín és molt més viu que el president de la Federació i tots els federatius plegats. Dia sigui amb tots els respectes deguts... I el senyor Sanmartín, home molt expert en qüestions financieres, sabia per endavant que en les condicions que li proposaven el negoci, aquest resultaria talment "mutilat" que hi hauria d'afegir diners. Això vol dir que a més de millor negociant no té pa a l'ull i que qualsevol diria que és el mateix Sanmartín qui havia conferenciat amb el governador...

* * *

En Paco Bru ha perdut la plaça d'entrenador de l'equip Nacional, però en canvi s'ha assegurat una plaça d'entrenador en l'equip canari, segons ens assabenta per mitjà del seu "speaker" López Chacón. Sabem que la notícia ha produït una certa emoció entre els aspirants a càrrecs similars, i que n'hi han alguns que es proposen fer incursions per aquelles illes per tal de veure si queda encara algun marge per explorar.

* * *

Una carta de Pforzheim ens explica la gran rebuda que s'ha fet a En Walter, el jugador alemany que no passa de mediocre, i que fou rebut amb crits de visca el jugador campió de Catalunya i d'Espanya.

Heus ací que com a catalans no sabem si davant d'aquesta informació hem d'alegrar-nos o enrojolar-nos... No us sembla, companys del F. C. Barcelona?

* * *

En un teatre de Gràcia va estrenar-se darrerament una "revue" d'estiu. Els autors es cregueren, naturalment, amb dret a ficar cullerada en les coses d'esport, millor dit del fútbol, car ells ni han sentit parlar mai d'altre mena de jocs esportius que el de la cossa. El quadro és poca-solta, i si bé no desentona de la resta de l'obra deixa els futbolistes a un nivell cultural lamentable. No seria arribada l'hora de dir a tots aquests senyor que parlin de "toreros", de "sangre valiente", de "majas", etc., tan com vulguin, però que deixin en pau els esports? Tots hi guanyaríem, ben cert.

* * *

El turisme automobilista és encara quelcom que no ha arrelat ben bé entre nosaltres; volem dir que manca encara de tradició, i això fa que que hi hagi encara en els seus rengles alguns tràsfugues d'altres dèries.

Tenim un amic que, malgrat proposar-se fer cada vegada que surt dos o tres cents quilòmetres amb prou feines si en fa 53 ó 54. I és que l'home no se sap estar d'aturar-se a tot arreu on el paisatge convida a la costellada.

L'altre dia el nostre amic trobà un company, automobilista com ell, i la conversa s'entaulà tot seguit sobre rodes, neumàtics, magnetos, etcètera, etcètera. El nostre home se l'escoltava un xic dis-

tret, quan de sobte, l'altre, tallant la conversa, li demanà:

—Escolta, quin oli gastes tú?

—Oli d'oliva! No en tolero d'altre. Pels amanits no té parió.

* * *

Un quotidià parisenc es queixava que al Gran Premi de Turisme no hi havia assistit el senyor Surcouf, comissari aficionat a la pesca amb canya. Segons sembla, la cursa s'esqueia en uns dies en què els peixos picaven, i no era pas cosa de menysprear l'ocasió.

En moltes curses d'aquí, on es reparteixen tants braçals de comissari de totes menes, mai ningú no ha hagut de plànyer-se que en manqués algun.

* * *

Tristan Bernard és un fervent admirador dels esports; la preferència fins ara demostrada és per la boxa, però en realitat tots li són familiars. En certa ocasió un amic seu constructor d'automòbils l'invità a provar un cotxe, del qual assegurava que no n'hi havia d'altre al món.

I sortiren l'endemà a fer les anunciades proves, devorant uns quants cents de quilòmetres; tot havia anat bé, i el constructor no feia més que repetir els elogis del seu cotxe. Però en el seu èxtasi, l'home s'oblidà un instant de controlar la direcció, i el vehicle anà a estabellar-se contra un arbre.

Afortunadament conductor i passatger sortiren indemnes de l'accident; Tristan Bernard recobrà prompte el seu aplom, limitant-se a dir al seu company:

—El vostre cotxe és sorprenent, com ja m'ho havíeu dit. Però tinc un dubte... Com us ho feu per deturar-vos quan no hi ha arbres a la carretera?...

* * *

Un collega suís va escriure que el tennis completava la gràcia natural i els encisos de la dona. Contra aquesta asseveració, un tennisman "enragé" va escriure el següent:

"El fet que moltes dones que juguen al tennis siguin boniques, no vol pas dir que l'esport afini encara més l'encís femení. Això sols significa que la majoria de dones d'un Club de tennis no juguen pas al tennis. Es passen i repassen la bala amb gestos mesurats, poc a poc, ben a poc a poc; després reposen llargament en el banc situat més a la vora i s'empolven el nas a consciència. En cada Club de tennis certament no hi haurà més que dues dones que juguin al tennis de debó... i aquestes, sento haver de dir-ho, s'han despullat de tota "feminitat", i a la pista s'assemblen més als homes..."

Si no ho extractéssim d'un diari helvètic, diríem que aquest feroç observador és un assidu concurrent de la Salut...

* * *

La campiona anglesa de tennis, miss Isabel Ryan, ha batut l'americana que era campiona olímpica, miss Elena Wills, en el concurs de Nova Jersey. La notícia no tés pas res de particular, a no ésser el desenrotllament que tingué el match, el qual no va estar mancat d'originalitat. L'americana havia demanat que se suspengués la partida pel mal estat del "court" a causa de la pluja. El jurat no hi accedí i el primer joc transcorria netament favorable a l'americana. L'anglesa no podia córrer perquè el calçat se li enganxava, però com a dona enèrgica prengué aviat la seva determinació. Va descalçar-se enmig de l'estupefacció general. A l'americana no li degué fer gaire gràcia, perquè la seva primera exclamació fou de protesta, però el Jurat recordá que en cap article del reglament s'impideix jugar al tennis descalç. La Wills al seu torn optà per treure's també el calçat, i el joc seguí amb aquesta igualtat de condicions. L'Elena Wills, però, coneixia en finalitzar la desfeta, per primera vegada d'ençà 1923, i ha promès que no jugarà mai més descalça, car li cou tant la desfeta esportiva com la inflamació de peus que li originà la mullena.

* * *

Ha contret matrimoni el nostre estimat amic i company de redacció Joaquim Teixidor amb la senyoreta Elena Fortea.

Que sigui l'enhorabona.

L'extraordinari atleta finlandès Paavo Nurmi

Després dels Jocs d'Estocolm - Nurmi arrabassa el Campionat juniors de Finlàndia - A la vetlla dels Jocs d'Anvers

Després del triple triomf de Kolhemainen en els Jocs Olímpics d'Estocolm, el petit Paavo Nurmi esdevingué el seu més fervent admirador. El seu ideal fou renovar un dia la proesa del que aleshores havia esdevingut l'home més popular de Finlàndia. .

Aleshores Nurmi tenia només quinze anys i acabava d'interrompre els seus estudis, com és costum a Abo, per ingressar en un taller com aprenent mecànic. Mentrestant era admès membre actiu de la Unió Atlètica d'Abo, prenent part cada diumenge en les proves atlètiques que se celebraven a la petita pista local, que s'havia anat millorant prenent model de les pistes sueques i principalment de la de l'estadi d'Estocolm, on havien estat disputats els jocs de 1912. Nurmi aconseguí en aquella pista les seves primeres victòries en competició.

A disset, anys, abans d'acabar el seu aprenentatge de mecànic, fou seleccionat per prendre part als campionats "juniors" de Finlàndia. Per primera vegada anava a rivalitzar amb altres corredors que els de la seva ciutat natal. La seva distància preferida era aleshores entre els 1,000 i 3,000 metres. Hauria preferit fer els 1,500 metres, però la Unió Atlètica d'Abo havia triat per a aquesta distància un altre atleta i Nurmi fou designat per córrer els 3,000 metres.

Heus ací doncs Nurmi l'any 1914 a Helsingfors, la capital de Finlàndia, on tenien lloc els Campionats. No era pas el Nurmi d'avui, taciturn i eixut, ans un Nurmi cordial i rialler, que durant el viatge féu les mil i una entremaliadures... però que en arribar a Helsingfors no tingué altre daler que anar de seguida a veure la pista on es disputarien l'endemà els Campionats.

El dia següent Paavo segueix, sense perdre detall, totes les competicions. El seu co-equipier d'Abo és batut en els 1,500 metres. A ell tot sol li incombeix, doncs, la feixuga tasca de fer triomfar els colors locals. Tasca dura, a fe, car tots els finalistes havien efectuat els 3,000 metres en menys de deu minuts.

Hom cridà els concurrents a la pista. Al cap de poc sonà el tret de sortida i Nurmi pren el cap de l'escamot, el qual porta durant 700 metres, passats els quals un dels dos representants d'Helsingfors, els afavorits de la cursa, ataca i passa a Nurmi, el qual, tanmateix no acelera pas el tren. Darrera l'atleta d'Helsingfors els altres concurrents, decidits a no perdre contacte, avancen també Paavo, el qual, sense tenir la mestria i la ciència tècnica d'avui, coneixia ja la velocitat i sabia administrar curosament les seves energies.

Als 300 metres Nurmi passa primer l'un, després l'altre, després un tercer; finalment veu el camí lliure al seu davant i escolta durant alguns centenars de metres la respiració desacompassada dels seus competidors. A una volta de l'arribada la seva victòria està assegurada i arriba a la meta netament distanciat. El seu temps fou el nou record "juniors" de Finlàndia.

La recepció a Abo fou entusiasta.

Però d'aleshores ençà Nurmi esdevingué misàntrop. No pensà en altra cosa que sostreure's a les glorificacions per exercir lluny dels elogis, com un ermità, el sacerdot de la cursa a peu. Mai més concedí cap interviu, mai més no féu declaracions públiques, ni es prengué el treball de desmentir o confirmar les noves que hom posà en circulació respecte d'ell.

Nurmi no és pas dels esportius més accessibles per als periodistes i fotògrafs. Aquests han d'aprofitar de vegades oportunitats com la que presenta aquesta foto per poder copsar-lo

L'any 1915 Nurmi conservà a Helsingfors el seu títol de campió "juniors" de Finlàndia, però el seu pensament està en els Jocs Olímpics que havien de celebrar-se l'any 1916 a Berlín i que la guerra féu fracassar, però aquell any Nurmi pren part als Campionats "seniors" de Finlàndia, i és batut.

Però l'any 1917 arrabassa el Campionat dels 3,000 metres. En 1910 deixa els 3.000 metres i es consagra als 1,500, el Campionat dels quals guanya després d'una forta lluita.

L'any dels jocs de la VII Olimpíada, que tingueren lloc a Anvers l'any 1920, la guerra era acabada i amb una mena de furor sagrat els pobles es lliuraren als combats pacífics de l'esport. Nurmi tenia aleshores 23 anys i abandonant les distàncies, variant dels 1,000 als 3,000 metres, començà a entrenar-se en les dels 5,000 als 10,000. Per què? Senzillament, perquè calia renovar a Anvers la triple victòria d'Estocolm de Hannes Kolhemainen, que guanyà els 5,000 davant Jean Bouin, els 10,000 i el cross-country.

En 1912 Finlàndia havia guanyat el segon lloc de la classificació general després, dels Estats Units. Nurmi volia que el 1920 el seu país arrabassés a Nord-Amèrica el primer lloc, i per això s'entrenava en la solitud, però amb el rellotge a la mà i una obstinació, un vigorisme i un valor atlètic incomparables.

Els altres finlandesos es prepararen també pacientment. Uns quants escoltaren els consells de Jonni Mikkola, que ha estat als Estats Units a estudiar els mètodes americans, però la gran majoria dels practicants de la cursa a peu i dels concursos de salts i llançaments treballen sols i un xic a les palpentes.

Mentre els jocs arriben, Nurmi pren par en els Campionats de Finlàndia i en els concursos de selecció olímpica demostra que és el millor finlandès per córrer les distàncies que van dels 1,000 als 10,000 metres, però els finlandesos no esbomben les seves perfomances bo i celebrant en ell interiorment el digne successor de Hannes Kolhemainen.

Però Paavo Nurmi trobà pel camí d'Anvers el francès Josep Guillemot, el qual havia de venjar esportivament el seu compatriota Jean Bouin.

Parvus

(Seguirà.)

De la vida tennística

per **Fivaller**

Els de «L'Auto»

Fa un quant temps vaig enviar a "L'Auto", de París, un petit article a fi de precisar un xic la valor tennística de les nostres primeres raquetes.

L'article fou publicat, però els del rotatiu parisenc, sense dubte per fer més bonic, se l'arrenjaren al seu gust i em feren signar una cosa que, francament, no s'adiu amb la realitat.

Jo no he dit mai que el revés d'en Flaquer, "le jeune joueur", "manque de vitesse" ni que "le jeune Morales est très vif", car ni l'un ni l'altre admeten el qualificatiu de joves (tennísticament parlant) ni el revés d'en Flaquer ha estat mai lent, com tampoc pot elogiar-se la vivor en el joc del nostre Morales.

Es veu que els de "L'Auto" amb allò dels "toreadors et picadors"" estan atabalats, i així que enfoquen temes ibèrics no n'ensopeguen una de bona.

Un innovador

Cal agrair l'esforç que de temps ençà ve realitzant des de la "Revista Tennis" el senyor Gallardo, que és una mena de Lenin del tennis.

Entre altres coses, li devem la "Teneduria tennística". Ell ha establert l'ús dels coeficients, que per cert són molt celebrats encara que hi ha qui troba que tot plegat surt a setze. L'àlgebra trobarà ben aviat la seva aplicació en el tennis en mans d'aquest senyor, que amb una senzilla equació de primer grau aclarirà la incògnita del futur guanyador d'un "match".

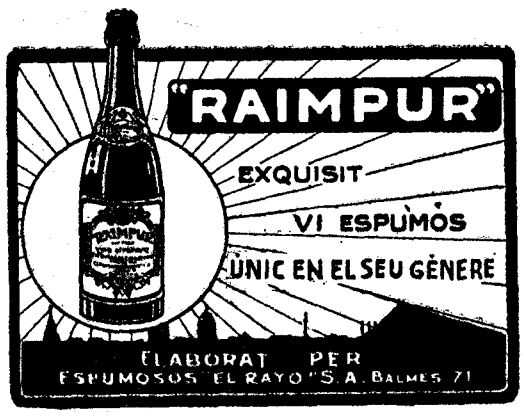
Ara darrerament ha inventat una nova faisó d'arbitrar partits que són descrits en les fulls corresponents per mitjà de signes cabalístics amb una riquesa de detalls molt estimable.

L'"home de la trona" ha de posseir condicions de dibuixant decoratiu, però l'avantatge del procediment emprat és innegable.

La fulla, un cop finit el partit, és una mostra de cubisme encisadora.

Jo sé d'algú que fa faltes de peu o bé toca la xarxa expressament amb la raqueta, pel plaer que li facin un dibuixet més i ensenyar-lo als amics.

Es clar que ben mirat tot això no serveix per res, però palesa clarament la importància de l'esport tennístic influenciat per les matemàtiques, així com també per les més belles arts.

Més consideracions sobre amateurisme i professionalisme

Al company Hotspur

EL PUNT DE DISCUSSIO

E nostre volgut company "Hotspur", en la lletra de la darrera setmana, s'ocupava dels acords presos pel darrer Congrés de Praga referents a les mínimes condicions exigides als esportius que actuen en qualsevol branca de l'esport. I en adherir-se al concepte admès pels delegats olímpics s'oposava, és clar, al criteri nostre exposat en l'article que veié la llum en aquestes columnes fa unes setmanes, en el qual, com el nostre company mateix esmenta, qualificàvem "d'impossible de reeixir en altres parts (que a Anglaterra) per estar renyit amb la lògica" el concepte d'"amateur" acceptat pels esmentats delegats.

"Hotspur", en el seu article, no delimita ben clarament el concepte de professional, millor dit, confon el que ho és indubtablement, perquè dels seus serveis rep una remuneració determinada, amb el que no en treu cap profit, sinó és la glòria que prové de la seva actuació, encara que pel fet del perjudici que pugui ocasionar-se-li se li dóna una indemnització que el compensi de la manca del guany que hauria fet de no haver deixat els seus quefers normals.

Tot el tema de discussió està a fer o deixar de fer la separació de categories entre aquests dos grups d'esportius. "Hotspur", com els anglesos i com el Congrés Olímpic, diu: el que rep dietes és un professional, únicament podem admetre dins la família privilegiada dels purs "amateurs" els que conreen l'esport per amor a l'esport mateix.

L'ideal esportiu no és el mateix que l'ideal olímpic. I com que és un tema perfectament opinable, nosaltres creiem que la veritat està en un concepte distint del que té el nostre company.

En primer lloc, hem de negar que la indemnització pel guany perdut sigui una concepció renyida amb l'esport. Podrà estar renyida—i encara tenim els nostres dubtes—amb l'ideal olímpic, que pel fet d'ésser un ideal s'ha trobat fins ara i es trobarà en endavant amb les impureses de la realitat. Per fer efectiu el ressorgiment olímpic ha estat necessari tolerar una sèrie d'irregularitats, admetent en els concursos atletes d'estatut indefinit. No és censurable que es vulgui definir una orientació; el que no es pot admetre és que en definir-la es faci un clos que vulgui aïllar el privilegi esportiu de la realitat dels fets.

"Hotspur" admet que per evitar confusions s'imposa un criteri radical. I jo afirmo que malgrat la definició rigorosa, la confusió existirà, ja que el professionalisme és quelcom que s'escapa de les definicions i està en la conducta seguida pels practicants esportius. Són molts els que no perceben cap quantitat i indirectament treuen del conreu dels esports un guany material considerable. Podríem esmentar nombrosos casos de gent "amateur" que s'han fet una posició només per la fama de les seves "performances".

PSICOLOGIA DE L'AMATEUR ACTUAL

En l'estat actual d'organització esportiva, la norma general és que l'atleta selecte tendeix, inevitablement, a treure un profit de la pràctica de l'esport. Es innegable que hi ha excepcions, i que podem excloure d'aquesta tendència els que per la seva situació poden prescindir del guany i els de mediocre qualitat. No podem excloure els que, essent rigorosament amateurs per la definició admesa treuen del conreu de l'esport beneficis indirectes que els poden evitar la declaració de professionals, i que, sègons el més rígid puritanisme, no deixen d'ésser-ho.

Recordi's el cas Tilden, que malgrat l'aparent severitat de les autoritats de l'Associació de Lawn-Tennis dels Estats Units, fou autoritzat després, per motius que ningú no ignora, a jugar i representar el seu país, malgrat d'ésser el tennis el seu mitjà de vida, encara que no sigui per l'estricta pràctica del dit joc. Les autoritats esportives defensaven primer el criteri que cal a un perfecte purista, però la realitat els obligà a una transigència. Si Tilden no hagués estat hàbil a cercar-se el manteniment escrivint als diaris — ço que li permet poder prescindir de les dietes—no creiem que s'hagués prescindit del seu valuós concurs i s'hauria trobat una altra fórmula d'arranjament. Era solament una qüestió d'aparença, com es diu vulgarment, "guardar les formes".

LA INTRANSIGENCIA ANACRONICA

Al costat de totes les habilitats que permeten a molts dits "amateurs" guardar el seu estatut quan hom diu: Cal donar facilitats a tothom perquè pugui practicar l'esport, que no pot ésser un privilegi per a uns quants individus, vénen els olímpics—influenciats pels delegats anglesos i aixequen el "non possumus". I com més noble no hauria estat acceptar el criteri que, al contrari del que creu "Hotspur", no és una porta oberta al professionalisme, sinó una resclosa per contenir-lo.

Si als Jocs Olímpics fos possible impedir que hi entressin altres que els qualificats, quedarien reduïts a l'expressió mínima. Hi participarien uns quants universitaris anglesos i americans i d'altres nacionalitats, la posició dels quals els permetria entrenar-se degudament i potser amb ells homes que fruiexin de collocacions on la tolerància dels patrons els permetés tenir el temps necessari per als entrenaments i per als concursos, sense perjudici del seu guany, que en un país de tradició esportiva com Anglaterra potser es trobarien, però difícilment en les altres nacions.

EL PROFESSIONALISME ES UN FRUIT DE LA SOCIETAT MODERNA

L'home que necessita un ofici per viure i que no tingui facilitats es veu condemnat a apartar-se del conreu dels esports. Si té condicions i sacrificant hores escadusseres arriba a demostrar-les, no li manquen oferiments. I malgrat tot, l'amor que pugui tenir a l'esport preferit, la dura realitat l'obliga a convertir-lo en finalitat. Serà un mitjà, un divertiment o esbargiment sa pels que puguin abastar-lo per raó de la seva existència independent, lliure de preocupacions, però per als altres serà la temptació per emancipar-se. Aquesta és una de les tares que s'han atribuït a l'esport. Per nosaltres no ho és, ja que els homes que en fan una professió són els homes de classe, les gestes dels quals són esperó per obligar els joves a esmerçar els moments lliures per fer esport, benefici d'importància innegable.

L'ESPORT ESPECTACLE

L'esport-espectacle, tan vilipendiat, no és pas un gros inconvenient. A ell es deu també part principal de l'actual brotada esportiva. Els defectes que poden tirar-se-li en cara i els greuges que s'han atribuït al professionalisme, i amb més motiu al pseudo-amateurisme—veritable causa de la degradació moral d'avui—són, com es comprèn, per vicis d'organització i d'orientació. Si repudiem enèrgicament els pseudo-amateurs, no podem indignar-nos contra l'esport-espectacle ni podem catalogar el professional considerat com a tal quant al caire moral, a part de molts, la majoria, d'amateurs.

Els fets no s'origiren a l'atzar. Es deuen a causes certes que procedeixen del mitjà i de l'organització de les societats, i el professional—posant-hi els exemplars més enutjosos de pseudo-amateurs — i l'esport espectacle són fruits de l'estructura, mentalitat i moral modernes. Els remeis no són pas definicions, sinó la formació cultural dels individus que modifiqui la seva mentalitat, i un canvi de l'estructura social moderna. Ja veu "Hotspur" com el problema és més complex del que sembla.

L'IDEAL OLIMPIC SEGUEIX ESSENT UN IDEAL

Això no priva que l'ideal olímpic sigui formos. Massa formós perquè pugui arribar a ésser realitat. El baró de Coubertin, en instituir els jocs moderns, es proposava una alta obra d'idealitat. Fer l'individu físicament i moralment, donant-li una moral nova basada en l'honor i en el desinterès. El mateix baró de Coubertin, en el seu darrer discurs del Congrés de Praga, anuncià, amargament, el fracàs de la seva temptativa. La tasca desenrotllada pels Congressos Olímpics ha estat certa quant al desvetllament de l'afició universal a l'esport, considerant-lo com un caire importantíssim de la formació dels individus. No ha millorat en el més mínim la moral utilitària moderna i poc ha influït a canviar el sentiment acomodatici de l'honor ni arrelar el principi del desinterès. En ell el rescent discurs fet pel restaudor dels Jocs Olímpics es veu, entre els crits d'optimisme per animar els seus collaboradors a seguir per la via empresa, el seu desengany pregon davant l'estat actual de l'esport. "L'esport—diu—no és necessari; és una moda com tantes altres que passarà. El campió no basta per crear la necessitat; tan sols pot sobreviure quan el campió prescindeix de la glòria i de les aclamacions del públic. L'esportiu veritable és aquell que prescindeix dels espectadors."

I es pregunta: "Quants homes hi ha a Europa en aquestes condicions?"

La contestació és desconsoladora: "Molt pocs." I podríem afegir-hi que tan pocs que poden comptar-se amb els dits.

Això vol dir, senzillament, que en l'estat actual, l'esport per l'esport mateix és una bella fantasia.

L'ESPORT NO HA D'ESSER UN PRIVILEGI

En el mateix discurs, en tocar la qüestió de l'amateurisme, el baró de Coubertin exposa la situació actual dient: "Els esports s'han desenrotllat en una societat que la passió pels diners amenaça podrir fins la medulla. I malgrat d'això es creu possible el retorn als principis olímpics, per mitjà d'accions enèrgiques i del jurament olímpic. Però confessa també que "no creu que s'hagi d'esperar del Congrés una definició única de l'"amateur" aplicable a tots els esports" i afirma "que l'opinió no està disposada que l'esport es converteixi en un passatemps dels rics".

Malgrat tot, el Congrés accepta la "radicalment exclusiva" definició anglesa "que vol fer de l'esport "un patrimoni exclusiu dels rics".

L'esportiu ideal, seguint el patró olímpic és un mite. Fent concessions arribem a trobar-ne algun que faci esport per la glòria i l'aplaudiment. I seguint pel desert, després de passar l'oasi de l'esportiu, que té per raó d'existència l'afany de glòria, entrem a la urbs populosa i materialitzada dels que, en una forma o altra, van en recerca del profit material, que no és sempre la remuneració periòdica.

Davant aquest espectacle voler trencar de cop amb tota concessió a la realitat dels fets és, senzillament, atemptar contra l'olimpisme i els concursos anexos, si no es torna a fer en ells única ostentació d'un bell maridatge amb la hipocresia.

Si les coses segueixen en la confusió en què han estat fins ara, res no tenim a dir. Els "amateurs" que s'estilen faran el jurament reglamentari i no haurà passat res. Si es porten amb rigor i si la vergonya priva els participants no qualificats per la definició del Congrés d'entrar en els Jocs Olímpics, l'ideal del baró de Coubertin continuarà essent una quimera i tot per haver acceptat una definició de l'amateur dels anglesos, que serà tan formosa com es vulgui, però que "no és possible de reeixir en altres parts que a Anglaterra, per estar renyida amb la lògica". I àdhuc a Anglaterra, amic "Hotspur", si la psicologia de la societat anglesa afermada en la inèrcia de fortes tradicions que consideren l'esport com un mitjà social i malgrat les reglamentacions, es troba també la confusió i sobretot en el concepte que es vol imposar l'amateurisme, hom comença a donar-se compte que rau més en l'orgull de les classes privilegiades que no pas en raons morals deduïdes de les realitats. Ens ho diu el fet que en certs esports no hi ha pas límit divisori, confonent-se amateurs i professionals, que no tenen altres normes diferenciadores que la seva correcció i la seva noblesa.

Spectator

L'obra esportiva del C. A. D. C. I.

Calen bons atletes: però que ho siguin, no que ho semblin - Les classes de Gimnàstica - L'època de Fútbol - Boxa i Basket-Ball complementaris - El «Club de Mar» amb la seva obra brillant i eficient - El mèrit d'aquesta obra

Sabíem bé prou la tasca formidable que en l'ordre esportiu realitzava el C. A. D. C. I., de molt temps ençà. I feia temps també que teníem pensat publicar-ne una informació a L'ESPORT CATALA, amb el desig no solament de fer justícia a l'obra que amb tant d'encert duen a terme els elements dirigents de la Secció d'Esports del C. A. D. C. I., sinó també amb el d'aprofitar l'ocasió per presentar als catalans l'actuació exemplar d'aquesta entitat i d'aquests xicots que, modestament, sense altre anhel que el del propi millorament físic, practiquen l'esport per l'esport, amb el desinterès absolut amb què cal que sigui practicada aquesta llei d'exercicis.

Així, aprofitant la calma—relativa—de l'istiu, vàrem creure arribada l'hora de dedicar en aquestes planes un lloc d'honor a la tasca esportiva del C. A. D. C. I., i amb l'objecte d'assabentarnos amplament del que ens calia anàrem a trobar En Josep Llorach, el president de la Secció de Gimnàstica de l'esmentat Centre.

En Llorach es posà tot seguit a la nostra disposició, per tal de facilitar-nos la tasca.

Les classes de Gimnàstica

Una de les tasques més eficients del C. A. D. C. I. —va dir-nos—és, sens dubte, la de les seves "Classes de Gimnàstica". Es alhora una de les més antigues. Aquestes classes foren creades ja quan el Centre tenia el seu estatge social al carrer Comtal. Daten del 1902. En aquella època, del cultiu de la gimnàstica va venir-ne la pràctica d'una sèrie d'esports, l'esgrima, la pilota basca, el tir al blanc, el jiu-jitsu, el patinatge, el fútbol..., tots ells avui deixats de banda perquè de guarda-roba corresponent, i la sala de dutxes, en número de set, pròpia de tota organització d'aquest ordre que vulgui estar ben muntada, estant així mateix el servei de neteja de la roba i demés a càrrec del Centre.

La Gimnàstica, base essencial de tota entitat esportiva

En aquestes classes es practica la gimnàstica pròpiament dita, o dit d'altra manera: la gimnàstica sueca. Tenim les escales i els seus anexes, volem seguir les tendències modernes, que altrament són les que estan basades en un fonament més científic.

Els nostres socis que practiquen la gimnàstica sueca ho fan per al desenrotllament del seu organisme intern, per a l'augment de llur capacitat toràcica, prescindint de la part efectista. Fan esport mirant-ne la utilitat física; no per a "fer bíceps".

L'atleta no ha de semblar-ho; ha d'ésser-ho. Quina és la base per ésser-ho? Uns bons pulmons, no uns bons bíceps, ja que, com diu Hu- els socis han encaminat llurs aficions esportives envers un altre ordre d'exercicis atlètics.

Avui al C. A. D. C. I es practiquen els esports de rem, la natació, el tennis, el rugby, l'excursionisme...

En el nostre estatge de la Rambla, on es donen classes de Gimnàstica, hi tenim dues grans sales per als exercicis, una altra sala exclusiva per vestir-se i despullar-se, amb el seu servei gues Le Roux, "què hi fa que hagueu conquerit un pit d'aspecte magnífic, si uns miserables pulmons resten tancats dintre d'aquesta caixa gloriosa?".

Nosaltres amb les nostres classes de Gimnàstica, i amb els esports que se'n deriven, practiquem un credo que ens hem imposat perquè creiem que és el que ha de servir de fonament a tota entitat esportiva. Més que campions, volem fer bons gimnastes; volem formar atletes, es quedin o no entre nosaltres. Que molts d'ells, un cop els hem format, se'n en van? Això no ha de fer-nos recular en la tasca. Nosaltres els seguirem fent, encara que se'ns els quedin; el que no volem és quedar-nos els dels altres.

A les classes de Gimnàstica, que funcionen sota la direcció dels professors senyors Trigo i Larruy, hi tenim uns 400 alumnes, amb l'assistència diària de més d'un centenar.

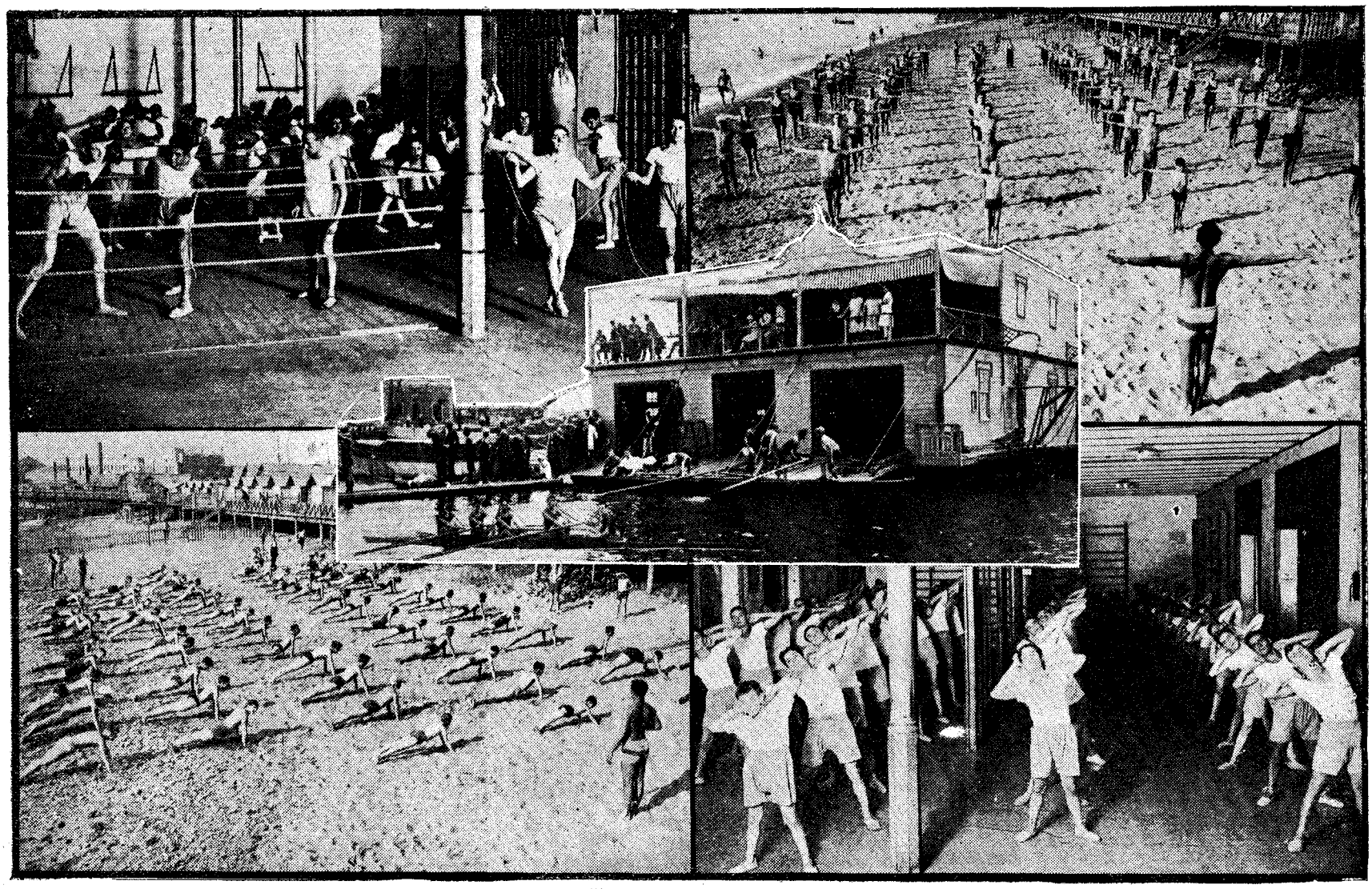
En els mesos de juny a octubre, cada dia, al matí, les clases de Gimnàstica es donen a la platja. Tenim un conveni fet amb En Bulbena, que ens facilita el seu establiment de banys de "La Deliciosa" i allí el professor dóna les seves classes i els alumnes fan llurs pràctiques. Al vespre, també cada dia feiner, exceptuant els dissabtes, les classes es donen a l'estatge del Centre. En la resta de l'any, matí i vespre, les classes es donen a les nostres sales de gimnàstica.

Boxa i Basket-Ball, complementaris

En una d'elles el professor Larruy dóna, ultra els ensenyaments gimnàstics, classes de Boxa, i aquest esport és practicat com un exercici més, sense, però, que els que s'hi dediquin prenguin part en cap match dels que oficialment s'organitzen.

Ultra això, alguns dels socis que practiquen la gimnàstica es dediquen al "Basket-ball", sense que per ara tinguem camp per a la pràctica d'aquest esport.

Aquesta tasca, naturalment, requereix despeses importants. Tenim dos professors, un mosso encarregat exclusivament de la neteja i servei de les sales de gimnàstica. Tot això no compta. Fem un gran esforç, ho sabem, però tenim el criteri que una entitat esportiva ha de dedicar la seva atenció preferent a la gimnàstica, i el realitzem

DIFERENTS ASPECTES DE L'ACTIVITAT ESPORTIVA DEL CADCI
Dues sessions de cultura física a la platja :-: Pràctiques de boxa i exercicis de gimnàstica :-: Al mig: L'edifici del Club de Mar

amb sacrifici més o menys gros, però tant se val si sortim amb la nostra.

Una època de Fútbol

En els primers anys de practicar la Gimnàstica el C. A. D. C. I. cultivava també el fútbol. Era per allà l'any 1911. Teníem el camp al carrer de Muntaner, però en edificar-se el terreny que ocupàvem ens traslladàrem a l'Exposició, i d'aquí, finalment, vàrem passar a Sans. Ens succeïa, però, que quan un jugador nostre despuntava, se'ns l'enduien, i mai podíem tenir l'equip complet. Altrament, les despeses que ens produïa el fútbol eren molt fortes. Nosaltres sostenim, respecte de l'amateurisme, el criteri precís i concret que la mateixa paraula assenyala, pot comprendre's com s'anava fent, cada dia més difícil aguantar en l'aire aquesta bandera, tenint al davant i als costats els exemples que els Clubs han anat donant respecte de la matèria.

Complement de les classes de Gimnàstica, es practica l'Atletisme, sempre a base de fer esport com a exercici. No volem ésser un viver d'atletes; volem fer homes forts, sense altres mires ulteriors. La nostra Secció d'Atletisme, avui fosa amb la de Gimnàstica, fou la fundadora del Campionat de Catalunya de pedestrisme sobre deu quilò metres i l'organitzadora de la Cursa Montseny. Aleshores ens dedicàvem sovint a organitzar també curses i concursos atlètics entre els nostres socis, però els mateixos motius que en fútbol ens en feren desistir.

La secció d'esports del C. A. D. C. I. ha organitzat enguany ja el IV Campionat de lluita a la corda, de Catalunya, amb l'èxit prou conegut.

La bella tasca del «Club de Mar»

S'ha dit per part d'algú del C. A. D. C. I. que el nostre Club de Mar ha mort el fútbol a la nostra entitat. Qui sap! El Club de Mar, és cert, va arrossegar la part més escollida dels que practicaven el fútbol i que no se'ns n'havien anat, quan la desfilada de futbolistes. Què hi fa, però, encara que fos així, si avui el Rem és una de les branques de l'esport que més vida floreixent té al C. A. D. C. I., i que per tant més ha d'enorgullir la seva secció d'esports!

El Rem, o sigui el Club de Mar, té el seu edifici propi, avui, al moll de Pescadors, perquè ha estat ja en dos o tres llocs, i quan a Madrid aprovin el projecte d'edifici, ja aprovat per la Junta d'Obres del Port de Barcelona, el qual ha de construir-se al moll de Catalunya, davant l'Estació Marítima, tindrem una casa de pedra amb el seu "solarium" i tots els avenços moderns en consonància amb la pràctica dels esports de mar.

El Club de Mar compta amb 600 socis, i es dedica preferentment al Rem. Es una secció del C. A. D. C. I. que compta amb vida pròpia, plena i puixant. Els socis del Club de Mar van formant tripulacions, i es dediquen al rem amb aquella fruició esportiva que dóna aquest exercici.

Els Campionats guanyats

El Club de Mar ha estat Campió de Catalunya de skiffs l'any 1921; de skis, outriggers a quatre remers, i a vuit, en 1922, i d'outriggers a quatre, en 1923.

Demés, ha estat Campió d'Espanya de iols a 4 remers en 1916, 1917 i 1918; d'outriggers a 4 remers, en 1921; d'outriggers a 4 i a 8, i de skiffs, en 1922, i d'outriggers a 4 remers en 1923.

Ultra això, l'any 1918 i el 1920, va guanyar el Campionat per a la Copa Prat de la Riba, per a iols de 4 remers.

I per damunt de tot això li cap l'honor d'haver fundat els Campionats de Catalunya de Rem, que tant han contribuït a animar aquest esport, ben decaigut quan nosaltres ens hi començàrem a dedicar.

I no cal dir que els trofeus, copes, etc., guanyats en les regates corrents que sovint se celebren, són innombrables. A les vitrines del C. A. D. C. I. s'arrengleren els premis conquerits pel Club de Mar en les diverses proves i Campionats.

El Club de Mar compta amb unes 20 embarcacions de regates i una desena per passejar, a part de les petites embarcacions i bots ordinaris.

El Club de Mar pren part en les regates internacionals, en les regates en general que s'organitzen aquí, en les lluites inter-clubs, etc. Fa les eliminatòries per seleccionar els millors tripulants en les categories necessàries per a les proves inter-clubs i internacionals, etc.

Natació i Water-Polo

Com a complement del Rem, practica la Natació, secció del Club de Mar que compta amb més de 200 socis, i sovint pren part en Campionats i proves d'aquest ordre, concorre als partits de water-polo — tenint el seu corresponent equip—, que actualment està obtenint una brillant classificació en el Campionat en curs de la seva categoria; organitza curses, sortides als pobles de la costa propers, practica la vela, en fi, porta onze anys d'actuació, que són una prova fefaent que el Club de Mar té una plètora de vida, i que la seva tasca en l'ordre esportiu no pot ésser negligible.

Diàriament els socis fan els seus entrenaments, els diumenges i altres dies festius; més aviat manca material que no pas en sobra, en les hores hàbils per als esports de mar.

Podríem dir que si en l'ordre de preferències, la secció d'esports del C. A. D. C. I. té una predilecció per les classes de Gimnàstica i pel Club de Mar, el Tennis és l'esport que segueix en importància.

Tennis

Per als socis que practiquen el Lawn-Tennis tenim el camp al carrer d'Alfons XII, a Sant Gervasi. Es una secció igualment floreixent, en la qual cobrim amplament les despeses. Fa una desena d'anys que funciona, i els nostres tennismen — hi ha un centenar de socis — concorren als campionats, on han fet sempre un bon paper.

Si hi ha societats de tennis on l'interès preferent és aplegar una concurrència selecta i "bien" — com s'acostuma dir — nosaltres podem dir que, en la nostra Secció de Tennis, tota la preferència és per aquest esport en si mateix; és a dir, al nostre camp del carrer d'Alfons XII es fa esport, es practica tennis, i els estres del mateix "no geuen". Diàriament els socis de la secció fan esport, però, naturalment, la màxima densitat és els diumenges. Aquests dies, materialment es fa cua per entrar a les pistes.

El Rugby al C. A. D. C. I.

Una altra secció també floreixent en l'ordre dels esports que es practiquen al C. A. D. C. I, és la de Rugby.

El camp de Rugby el tenim vora el Besòs, en terrenys de la Catalana de Gas i Electricitat, que ens ha donat tota mena de facilitats perquè els nostres socis puguin dedicar-se lliurement a aquest esport. El Rugby al C. A. D. C. I. s'hi ve practicant fa uns tres anys, havent pres part el nostre equip en els campionats de Catalunya, havent guanyat el de segons equips de l'any 1924. En el nostre equip del joc de la pilota oval, guanyar no és cap obsessió. Les victòries hi són de més a més. Com en totes les altres seccions que es dediquen a la cultura física, en el Centre, podem dir que, guanyant o perdent, es fa esport.

Excursionisme

Finalment, tenim la secció d'Excursionisme, que funciona gairebé des dels començos del C. A. D. C. I. i que va fent el seu fet normalment i sense aldarull, altrament perquè és un esport que no s'hi presta, com a exercici que no és adequat per presentar-lo en espectacle.

Els nostres socis cada festa surten; vol dir que la secció d'Excursionisme fa vida activa. Hi ha a la vora d'un centenar de socis inscrits en aquesta secció, però pot dir-se que gairebé tots els socis del C. A. C. D. I. s'hi dediquen.

Aquesta secció, com les altres, té els estres necessaris, pagats pel C. A D. C. I., a la disposició dels socis. Hi ha skis, piulets, lugges, tot quant fa falta per als esports d'hivern, i anem per tot arreu rodejats de la modèstia que caracteritza la nostra actuació. Al Montseny per poc que hi hagi neu, no queda cap eina en vaga, i els socis se'n van a skiar per aquelles muntanyes. De vegades en una mateixa festa surten els socis en diferents direccions, és a dir, és una secció que no deixa cap dia festiu, i quan s'escauen dues o tres festes seguides no cal dir que sempre hi ha organitzades excursions de molt abast.

Podem dir que al C. A. D. C. I. l'esport s'hi practica intensament, i amb resultats satisfactoris, no sols des del punt de vista de la seva eficiència física damunt dels que el cultiven, sinó àdhuc amb bons resultats econòmics per a una entitat com la nostra que s'imposa una tasca de cultura física a acomplir, àdhuc si cal fent sacrificis i veu que en pot reeixir cobrint gairebé les despeses. Dada interessant, tenint en compte que la Secció d'Esports és només una branca per al C. A. D. C. I., i el fet que pugui marxar sola sense pesar damunt les altres seccions de l'entitat, ja és una satisfacció.

La Secció d'Esports del Centre guarda més d'un centenar de copes guanyades pels seus organismes en les diverses competicions esportives."

El mèrit d'aquesta obra

Preguntem a En Llorach noms dels millors esportsmen que honoren les diverses branques de la secció d'esports del C. A. D. C. I. El nostre interlocutor ens posa reserves a la pregunta.

—Ja he dit que fem l'esport per l'esport. Es el criteri de l'entitat, i coincideix amb el dels socis que practiquen cada un dels esports. El nom és el de menys.

—Potser és massa modèstia—insinuem—. I encara que el públic aficionat a cada un dels esports que es practiquen al C. A. D. C. I. ja coneix prou els atletes de l'entitat, és interessant, en una informació que ve a ésser un balanç de l'obra feta, poder presentar com un quadro d'honor dels que són els forjadors de les victòries esportives del C. A. D. C. I....

No hi ha manera d'obtenir que En Llorach ens anomeni ningú. Seguim parlant breument de la marxa que duu l'entitat, de l'organització del seu funcionament, etc., i ens acomiadem finalment de l'excellent amic després de felicitar-lo, a ell i al Centre al qual pertany, per l'obra que realitza.

I aquesta és, lector benvolgut, l'obra esportiva del C. A. D. C. I. Una entitat que aplega en la seva secció d'esports més de 1.500 socis, realitzant una tasca de cultura física formidable, i, el que és més digne de lloança, tot fet dins d'una gran quietut, silenciosament, amb una modèstia admirable. Perquè, realment, fins que hom ho palpa i ho coneix, d'una obra feta sense cap aldarull, desentesa en absolut de les propagandes que s'acostuma fer per a coses similars, mai sospitaríem per endavant tot el magnífic abast i la volada que porta.

Aquests 1.500 socis, no ho són pas per tenir dret a presenciar partits, ni matchs, ni proves. No paguen per fruir de l'esport espectacle. Xicots modestos en llur majoria, són socis per gaudir dels beneficis de la Secció d'Esports del C. A. D. C. I. i per practicar l'exercici físic. Paguen llur quota per fer gimnàstica, per remar, per nedar, per fer tennis, rugby, per fer excursions, és a dir, per "fer esport". Això cal tenir-ho en compte, perquè estem acostumats a les grans xifres de socis — 10.000, 5.000, 4.000 — dels quals un o dos centenars solament, si hi arriben, practiquen l'esport. Els 1.500 socis de la Secció d'Esports del C. A. D. C. I. no són aficionats, en el sentit que avui es dóna al mot. Són 1.500 homes que fan cultura física.

Que per molts anys el C. A. D. C. I. pugui continuar i en constant progrés la seva tasca cultural, que la nostra terra tindrà molt que agrair-li, per l'enfortiment físic que representa per a les vinents generacions.

August Berenguer

FUTBOL

Comentari de la setmana

En totes les organitzacions—i no precisament només en les de caràcter esportiu—es perfilen bàndols diversos que discrepen en l'apreciació de fets cabdals i en els problemes que planteja la vida quotidiana.

Es natural que hi hagi diferències en la manera de concebre els fets i àdhuc diríem que d'aquestes divergències en ve el dinamisme que porten les collectivitats a un més profitós actuar, car d'elles deriva l'estímul que, uns i altres, empren per superar-se i superar els d'enfront en el terreny de les iniciatives i de les realitzacions.

Mes, si és fet inevitable l'existència d'orientacions distintes, i ho és també que s'imposin les que tenen l'empar d'una majoria, ja no ho és tant que els que manen per la força dels números i aixoplugats en reglamentacions viciosos, considerin amb indiferència, encara més, amb animositat, tot quant fa referència a les ínfimes minories desvalgudes que en la seva poca importància tenen la mica raó del desempar en què rauen.

ESPANYOL - EUROPA
Una defensa tancada de l'Espanyol en contrarestar l'ofensiva europea

El concepte del predomini i de l'absurda tirania del més fort, sense ombra de delicadesa i de tacte en el tracte que es deu al més feble, que és corrent veure en nombroses collectivitats esportives, desnaturalitzant el seu aparent règim democràtic, es deriva en abusos inòits que no sempre van seguits de la severa reprovació pública a què es fan creditors.

El públic esportiu que fàcilment s'exalta davant les lluites bizantines de capelleta i que tan accessible és a la indignació quan toca la de perdre als seus, es desinteressa del que a nosaltres ens apar ésser el fet més essencial, que és la capacitat d'organització i la rectitud i la justícia de la intenció amb què actuen els dirigents, en la seva alta obra de govern i de guiatge.

La Federació Catalana de Fútbol Associació — i permeteu-nos que ens ocupem una altra vegada d'ella a risc de fer-nos pesats — és el més viu exemple d'entitat que es fa sospitosa en el seu procedir. Ho dèiem ja fa unes setmanes; viu en un règim de silenci absolut, el qual fa potser que els fets que a ella es refereixen vinguin a nosaltres hipertrofiats i desnaturalitzats, fent possible que ens forgem la imatge, tal vegada errònia, de govern a base de la força més que de la justícia, on suren per damunt de tot els interessos parcials i les concupiscències particulars. Parlem de l'hipotètic punt de vista del que veu les coses des d'un punt de vista extern i del que examina els deficients elements de judici que té a mà, tan desagradables que no basten les cortes garanties de cavallerositat d'alguns dels directius, per impedir-nos una agra censura.

Nous fets reviscolejant després d'una calma aparent, ens obliguen a parlar novament de la conducta dels esmentats directius de la Federació, davant de denúncies clares i terminants de suposats atropells. Ens referim al que ocorre en el Comitè Provincial de les Balears. No volem prejutjar la qüestió, car ja sabem que no sempre la raó és del que més s'esgargamella cridant i retreient la paraula injustícia.

Però el fet evident és que s'han tramès al Consell regional de la Federació Catalana queixes referents a fets importants, que, d'ésser certes, significarien l'imperi del més odiós i denigrant caciquisme, emparat per la força i a benefici del predomini de certs interessos que no són certament esportius. La Federació, atenent-se al que diu el Reglament — Reglament que s'estira i arronsa a benefici del seu exegeta—, segons es diu, ha tornat la queixa per no haver vingut per camí reglamentari. I nosaltres diem: quan l'antagonisme de dues forces obliga a la que té en les seves mans el govern a sortir-se de la legalitat, és un subterfugi molt còmode apellar a un precepte reglamentari, però també que diu poc en favor de qui l'empra.

El recurs en casos de persistent anormalitat i de continuada violència, no és altre que el de fer una lleial inspecció, confiant-la a persones que puguin merèixer a l'opinió una àmplia garantia.

De continuar desentenent-se en la gestió del Comitè balear, valdria més acabar amb la tutoria poc assenyada i perjudicial que té sobre el fútbol de les illes la Federació Catalana, aconsellant la concessió d'una àmplia independència. L'autonomia, de tal manera concebuda, que pot representar l'entronització de l'arbitrarietat, no pot ni deu admetre's.

Els Clubs que estan en disputa no ens interessen uns més que els altres. Ens interessen sobretot els fets, i davant la seva anormalitat, no podem estar d'acord amb la còmoda actitud de la F. C., desentenentse d'ells.

Els que estimen la justícia ans que tot, no poden veure gaire joiosos que el Comitè del nostre fútbol, si bé amb la fatxada repintada, tingui les mateixes esquerdes d'abans, que fan pensar que l'edifici continua essent tan ruïnós com era, en albirar-se des del punt de vista de les normes inspiradores de les seves accions.

* * *

Després de fet i compaginat el comentari anterior ens diuen que la queixa de referència no ha estat retornada, i sí resolta, no sabem en quin sentit, per la Comissió corresponent. De tot això la F. C. no n'ha fet públic res, i és lògic que encara que creient que la nova pot ésser certa, no hi podem confiar amb absoluta certitud. El més essencial dels comentaris escrits resta en peu, i tant-de-bo demà mateix pogués-sim rectificar-ho, tot en assabentar-nos que la marxa de la Federació ha estat orientada cap a altres fites que fins ací.

EL GUAITA

L'Europa vencedor de l'Espanyol per 1 a 0

Els dos onzes fan un bon partit d'estiu

Al camp dels blau-blancs s'hi aplegà nombrosa concurrència, sense que s'arribés a omplir del tot, per tal de veure el partit entre els primers bàndols esmentals, els quals s'anuncià que es presentarien complets, figurant a l'Espanyol les seves darreres adquisicions, ço és el guipuscoà Yurrita i els canaris Gonzàlez i Oramas.

En efecte, l'Espanyol presentà l'equip anunciat que integraren Zamora, Saprissa, Gonzàlez, Trabal, Zabala, Caicedo, Olariaga, Ventolrà, Oramas, Coll i Yurrita.

En canvi, el bàndol de l'Europa, si bé és cert que estava reforçat per Serra, ex-jugador del Racing, de Madrid, presentà una davantera on mancaven Pellicer i Alcàzar. L'equip era el següent: Bordoy, Serra, Alcoriza, Serra, Pelaó, Maurici, Gironès, Peiró, Cros, Cella i Vidal.

Malgrat tot, guanyà el partit per un gol a zero, marcat per Cella a la segona part, després d'una brillant combinació del tercert central. Sens dubte meresquè l'Europa la victòria, ja que fou el bàndol que millor jugà, i fou el que tingué més ocasions treballades de marcar el gol. No hi hagué domini pronunciat per part de cap dels equips, i la pilota anà sovint d'una porta a l'altra, fent entrar molt en joc els defenses i menys els porters.

Després de marcat el gol que donà el triomf a l'Europa, hi hagué moments de forta pressió dels atacants de l'Espanyol, que no reeixiren per excés d'individualisme de Zabala unes vegades, o, les més, per l'afortunada intervenció dels defensors de la porta dels graciencs.

El partit tingué moments de força interès a la segona part, i en certs moments es pogué veure bell joc, però ni per un concepte ni per altre fou cosa de l'altre món.

Sí, però, poguérem treure la neta conclusió que en la propera temporada veurem millor joc que en la darrera, influència sens dubte dels bàndols americans que ens han visitat.

A l'Espanyol, Saprissa, Zabala, Trabal i Olariaga foren els millors. En alguns moments excelliren Oramas, Caicedo i Yurrita, aquests dos sobre tot a les darreries de l'encontre. Els altres només passadors, excepte Zamora que no tingué gaire feina i per això no pogué lluir-se. El gol era del tot imparable.

A l'Europa, el tercet defensiu estigué molt ben ajudat pels mitjos, que formaren una sòlida línia que fou sens dubte l'ànima de l'equip. Els mitjos ales, especialment Serra—jugador verament notable en el seu lloc—foren superiors a Pelaó, que si bé treballà amb tota l'ànima tingué moments fluixos.

A la davantera, Gironès fou l'amo, demostrant no ésser cap esperança, sinó una positiva realitat. Pellicer no hauria millorat la seva actuació. Els altres compliren sense prendre excessiu relleu.

Arbitrà Enric Peris, amb les indecisions i condescendències de sempre.

MARTINENC - SABADELL
Una sortida oportuna de Casanovas detura el gol... quasi segur

ESPANYOL - EUROPA
Saprissa va ésser un dels millors homes del seu equip

A SANT MARTÍ

Martinenc i Sabadell empaten a tres gols després d'un partit molt igualat

El començament d'aquest partit ens féu preveure per uns moments un possible desastre per al Martinens. No havia encara transcorregut el primer minut de joc que ja el Sabadell havia efectuat una rapidíssima arrancada el resultat de la qual vou el primer gol marcat per Zamora.

Però prompte es veié que no havia d'ésser aquesta la característica del partit, i les coses no trigaren a posar-se al seu lloc. Demostraren clarament una superioritat de conjunt a favor de l'equip de Sant Martí. El Sabadell, si bé exhibí una davantera valenta i un porter atrevit, la defensa la presentaren gairebé nulla, i la línia mitja ben fluixa.

Això donà lloc a que Csanovas hagués d'entrar constantment en acció en veure's atacat de ferm per la davantera contrària.

D'aquesta es revelaren més que ningú Urrutia i Creixells; aquest darrer particularment demostrà ésser un element ben perillós, tant per la valentia com per la tècnica que demostrà posseir, destinat, si rendeix el que promet d'ésser, un dels millors puntals del Martinenc.

Segurament hauria estat un altre el resultat del joc si Samsó, que actuava de mig-centre del Martinenc, hagués tingut més encert en donar joc als extrems, car passà forces pilotes a la part central que altrament haurien estat millor aprofitades.

Urrutia i Creixell foren qui marcaren els dos gols obtinguts pel Martinenc a la primera part, i el desempat corresponent al Sabadell ho fou per Zamora, amb gran oportunitat, després d'una rà-